Схимонах Юліан (ІгорÂÂ МОНАСТИРСЬКИЙ)*

ДУХОВНИЙ ПРОФІЛЬ НАСТОЯТЕЛЯ**

ÂÂ

Фото з сайту:ÂÂ *http://pc.studyty.org.ua*

До келії зайшов незнайомий священик, і між нами якось спонтанно зав'язалася невимушена розмова. Не можна було не зуважити безпосередності і щирості цієї людини. Отець розповідав про Підкамінь, про монастир Походження Дерева Чесного Хреста. Виявилося, що він є настоятелем цього монастиря, а до Львова приїздить у справах відбудови і налагодження монашого життя у цій дуже зруйнованій, але прекрасній пам'ятці сакральної архітектури XVII – XVIII ст.

Уже під час наступної зустрічі о. Методій показав фотографії руїн Підкамінського монастиря і розповів, як він із співбратами в одному з приміщень, яке слугує їм храмом, молиться літургію. Позаяк у цьому приміщенні ще немає вікон, то на службу злітаються голуби. Отець розповідав про те, якою чудовою є ця святиня, незважаючи на її величезну руїну. Про те, що у цьому монастирі надзвичайно важкі побутові умови, але попри це він є найпрекраснішим місцем, його домом. Слухаючи ці розповіді, я відчув щем у грудях. Тепер розумію, що це було. Ще не бачивши Підкамінського монастиря на власні очі, я закохався у нього.

На Великдень у 2000 році вперше приїхав у Підкамінську обитель, якою відтоді почав жити у думках. Те, що розповідав о. Методій про умови їхнього життя у цьому монастирі, було правдою. Виявилося, що він, настоятель спільноти, був її останнім слугою: порався на кухні, мив довжелезні коридори, виносив сміття, працював на будові, копав траншеї… Брати виконували тільки ту роботу, до якої брався їхній настоятель. Так, праця була важка, але з о. Методієм вона перемінювалася на шляхетну, ідейну справу заради нашої Церкви, заради Христа. Бо отець був для нас не лише настоятелем, він став кожному з нас щирим приятелем, співбратом, просто батьком. Так само ставився він і до нас, ми

були його родиною.

В одному з листів до єрм. Володимира Лівіо (від 1997 р.) о. Методій писав:ÂÂ *«Я прийшов до студитів крутою і тяжкою, довгою дорогою. Чуюся нарешті вдома. Тому радію, всіх люблю, свій дім маю за найкращий з усіх»*
[1].

О. Методій завжди був патріотом нашої Греко-Католицької Церкви, яку також вважав своїм домом. За п'ять місяців до свого відходу у розмові з о. Никанором Лоїком (студитом) о. Методій сказав: «Я в тій Церкві був охрещений, і в тій буду вмирати (…) І все її буду боронити» [2].

Втім отець служив не лише нашій Греко-Католицькій Церкві. Він працював для соборної Христової Церкви. У часи виходу з підпілля УГКЦ о. Методій був ревним відновителем правдивої історичної віри. Немало прислужився він у справі повернення храмів їх автентичним громадам. Але попри це ніколи не боровся з православною Церквою, бо завжди називав її нашою Церквою-сестрою. Отож, не дивно, що єрм. Методія 2005 р. УАПЦ нагороджує орденом III ступеня, а 2007 р. орденом II ступеня св. Рівноапостольного князя Володимира за труди і жертви на користь святої Православної Церкви.

Дивний «магнетизм» особи отця відчували не лише ми, монахи, що жили поряд. Його віра, його християнство були «інфекційними»: численні туристи зі Східної України, які приїздили до Підкаменя просто оглянути монастир, поспілкувавшись з отцем, віднаходили Христа, ставали віруючими людьми. Переміну своєї життєвої позиції вони пов'язували зі знайомством з отцем.

А у щоденному житті о. Методія впадала в око його скрайня невибагливість до побуту, нехтування навіть мінімальним комфортом чи зручністю, аскетизм. Якось одна особа довідалася, що у монастирі немає опалення, отож, у відповідну пору року брати дуже потерпають від холоду. Бажаючи допомогти підкамінським монахам, ця особа вирішила подарувати теплі ковдри. Дізнавшись про це, о. Методій переконав її пожертвувати кошти, за які можна було придбати постіль, на дзвін. «Ковдри – це не найосновніше. А дзвін буде назавжди. Монастир на горі матиме голос», – вирішив отець.

Отець Методій був непересічною особою, тому його недовге життя було складним, не раз йому доводилося нести хрест безкровного мучеництва і жертовності. Таких людей Господь наділяє своїми численними дарами. В руках отця Методія спорилася будь-яка робота: будівельника, землероба, майстерного вишивальника. Не байдужим був отець до краєзнавства та етнографії. Він був цікавим оповідачем, від якого ми не раз чули розповіді про життя підпільної Церкви. Деякі з них уже є готовими літературними творами.

Але очевидно, джерелом живої води для о. Методія була молитва і храмове богослуження, про які він міг говорити довго і натхненно. Особливо глибоко отець переживав великодню містерю. Його спогад, опублікований в одному з наших релігійних часописів, свідчить про те, що жити для отця Методія означало жити вічно у неминущій радості Христового Воскресення:

«…Досить простора, але низька, без куполу мурована стара церква вражає своєю таємничістю. Полискування тьмяного світла додає святости іконам і розписам на стінах. Храм поступово сповнюється вірними і через кільканадцять хвилин уже залюднений вщерть. Присутні набирають відваги, відчуваючи поруч побратимів, і починають співати страсних пісень та запалювати щоразу більше свічок. Уздовж храму колінкує череда людей – цілувати Плащаницю.

Біля півночі має розпочатися відправа. Всі співають, моляться і чекають. Уже давно минула дванадцята, потім перша, друга... У церкві стало душно, по шибках і стінах стікають краплини роси. Кілька жінок з перевтоми зомліло, їх винесли на двір, але ніхто не покинув храму сам, з доброї волі. Десь біля третьої ночі дівчата взяли фани, чоловіки – хрест і Плащаницю. По церкві роздали кожному свічку і зі співом: «Воскрес Ісус от гроба…» пішли з обходом довкола храму. Сумно без священика на Великдень. Сумно і страшно за нього, за отця. Мав приїхати. Що з ним? Чому нема? Може, посіпаки десь перестріли і вже збиткуються над ним, тимчасом як ми тут чекаємо і молимося?..

Процесія стає біля замкнених дверей храму. Шикуються у ряди фани. Всі ще досить довго стоять мовчки, ще чекають…

«Слава святій єдиносущній і нероздільній Тройці…», – раптом чути дзвінкий молодечий голос підпільного греко-католицького отця! «Христос воскресе», – вибухають голосом люди навпереміну зі священиком. Сила повертається, повертається і помножується. Страх

забувається, вже ні про що не думаєш, нічим не живеш, тільки одним «Христос воскресе...»

Далі кілька годин служби пролітає як одна мить. Закінчується відправа, а ти ще би перебував на чуванні, хочеться, аби йому не було кінця. То, напевно, передсмак неба.

Окрилений, зміцнілий, радісний люд виходить із церкви. Священик губиться між гуртами святочного люду. Нині все обійшлося, нас ніхто не смів зайняти, бо нас було багато, і ми були разом. Та ще й мали силу від Бога, що назавжди Воскрес. Силу на все життя »
[3].

1. Лист о. Методія Костюка до о. В. Лівіо. 1997 р. // Домашній архів автора.

2. Інтерв'ю з о. Методієм Костюком від 10.07.2008, інтерв'юер єрм. Н. Лоїк // Домашній архів автора.

3. Єрм. М. Костюк,ÂÂ *Чи настане Великдень*?//Пізнай правду, № 2 (85) 2008.

ÂÂ

**** Юліан (Ігор Монастирський)*** *- схимонах монастиря Походження Дерева Хреста Господнього Походження Дерева Хреста ГосподньогоÂÂ Студійського Уставу Української Греко-Католицької Церкви смт. Підкамінь (станом на 2009 р.).*

** Матеріал усно оприлюднено під час першогоÂÂ «круглогоÂÂ столу»ÂÂ «На межі територій та епох. Читання пам’яті ієромонаха Методія (Миколи Костюка)»ÂÂ ÂÂ (смт. Підкамінь, 24 січня 2009 р.) у виступі схимонаха Юліана (Ігоря) Монастирського «Життєвий шлях та діяльність єромонаха Методія (Миколи Костюка)».

Також текст було опубліковано в мережі Інтернет під назвою «Єромонах Методій (Микола) Костюк: духовний профіль настоятеляÂÂ (із розповіді монаха Юліана (Ігора) Монастирського)» за адресою:ÂÂ http://www.pidkamin.org.ua/abbey_metodiy_soul_profile_ua.html (станом на 25.12.2015 р. текст у Інтернеті не доступний).

Тут посторінкові посилання автора трансформовано у прикінцеві.

Посилання:ÂÂ http://namezhi.com.ua/index.php/1449-dukhovnyi-profil-nastoiatelia-monakh-yulian-monastyrskyi